



Sygn. akt III KRS 18/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania R. D. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 13 lutego 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. , ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2012 r., poz. 289, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lipca 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr [...] z dnia 5 grudnia 2012 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. żadnej z sześciu zgłoszonych kandydatur, w tym kandydatury R. D. S. - etatowego członka i wiceprezesa Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G., wpisanego również na listę radców prawnych.

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, uchylił powyższą uchwałę w części dotyczącej R. D. S. i sprawę w tym zakresie przekazał Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania celem jej wszechstronnego rozważenia (art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.; dalej jako „ustawa”) przez dokonanie ponownej oceny jego kandydatury i szczegółowe przedstawienie w uzasadnieniu uchwały wszystkich elementów procedury oraz wskazanie okoliczności przesądzających o negatywnej ocenie kandydata. Sąd Najwyższy stwierdził, że wskazany przez Radę - jako decydujący argument - brak poparcia środowiska sędziowskiego może być wynikiem nie tyle „odrzucenia” kandydatury, ale zdecydowanego poparcia dla innej osoby kandydującej na to samo stanowisko.

Uchwałą z dnia 13 lutego 2014 r., Nr [...] /2014 Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. kandydatury R. D. S..

W uzasadnieniu uchwały podniesiono, że po pierwsze - po załączeniu do materiałów sprawy uzupełniającej oceny kwalifikacyjnej, zespół członków Rady na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2014 r. wszechstronnie rozważył zgromadzony materiał oraz dokonał ponownej oceny kandydatury R. D. S. i postanowił jednogłośnie wnioskować do Krajowej Rady Sądownictwa o podjęcie uchwały w przedmiocie nieprzedstawiania tej kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S.; po drugie - zespół kierował się wskazaniem Sądu Najwyższego, sporządzonymi o kandydacie ocenami kwalifikacyjnymi, informacjami dotyczącymi posiadanego przez niego doświadczenia zawodowego, wykazanym poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opiniami służbowymi, a także ocenami ze studiów i egzaminu sędziowskiego oraz opinią kolegium i oceną zgromadzenia ogólnego sędziów; po trzecie - przy ponownym rozpoznaniu sprawy Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się kryteriami wyrażonymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy oraz wymaganiami określonymi w art. 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr

153, poz. 1269 ze zm.), przede wszystkim uwzględnionymi przez zespół członków Rady, w szczególności biorąc pod uwagę oceny kwalifikacyjne i doświadczenie zawodowe kandydata, a nadto miała na uwadze stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy; po czwarte - uchwała Rady o nieprzedstawieniu kandydatury R. D. S. została podjęta po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy; po piąte - o nieprzedstawieniu tej kandydatury zdecydowało to, że - pomimo uzyskania przez kandydata pozytywnych ocen kwalifikacyjnych, podkreślanego przez sędziego wizytatora poziomu wiedzy w dziedzinie prawa, w tym również prawa administracyjnego i umiejętności jego stosowania popartej doświadczeniem orzecznictwem oraz doświadczenia zawodowego z zakresu różnych dziedzin prawa, w tym również prawa i postępowania administracyjnego - wykonując zawód sędziego sądu rejonowego kandydat pełnił równocześnie w okresie od 1 marca 2000 r. do 30 czerwca 2004 r. funkcję pozaetatowego członka Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G.. W ocenie Rady, stanowiło to naruszenie zakazu z art. 86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.), gdyż - biorąc pod uwagę, że nadzór nad samorządowymi kolegiami odwoławczymi sprawuje Prezes Rady Ministrów - jednoczesne wykonywanie czynności orzecznictwowych w sądzie powszechnym i samorządowym kolegium odwoławczym osłabia w znaczący sposób zaufanie co do bezstronności i niezależności sędziego, a ponadto budzi uzasadnione wątpliwości w kontekście konstytucyjnej zasady trójpodziału władzy. Zdaniem Rady, dla takiej oceny działań kandydata pod kątem ich zgodności z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa nie ma znaczenia uzyskanie przez niego formalnej zgody prezesa Sądu Okręgowego w G. na podjęcie dodatkowego zajęcia, cofniętej po interwencji prezesa Sądu Apelacyjnego w (...). Ponadto łączenie funkcji sędziego ze stanowiskiem orzecznictwem w organie administracji publicznej budzi także wątpliwości natury etycznej i wpływa negatywnie na ocenę nieskazitelnego charakteru kandydata, ponieważ wykonując zawód sędziego zobowiązany był powstrzymywać się od wszelkich zajęć, które mogłyby w jakikolwiek sposób nasuwać wątpliwość co do jego bezstronności lub niezawisłości przy wykonywaniu czynności orzecznictwowych. Wreszcie na niekorzyść kandydata przemawia brak poparcia ze strony środowiska sędziowskiego, który - w ocenie

Rady - „w świetle omówionych wyżej okoliczności jest w pełni zrozumiały i jak najbardziej zasadny” (na posiedzeniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. za kandydaturą R. D. S. oddano 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw” oraz 2 głosy „wstrzymujące się”, natomiast podczas Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu uzyskał on tylko jeden głos poparcia). W rezultacie w trakcie posiedzenia Rady na kandydaturę R. D. S. oddano 0 głosów „za”, 14 głosów „przeciw” oraz 3 głosy „wstrzymujące się”.

W odwołaniu od powyższej uchwały R. D. S. zarzucił naruszenie: 1) art. 32 ust. 1 zdanie drugie oraz art. 60 Konstytucji RP, przez niedokonanie faktycznej i rzetelnej oceny jego kandydatury na równych zasadach, jak kandydatury innych kandydatów rekomendowanych przez Radę - w innych postępowaniach na urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, a nawet dokonanie oceny w sposób sprzeczny z ustaleniami poczynionymi w tym samym postępowaniu zakończonym uchwałą nr [...] /2012, gdzie jedynym argumentem był brak akceptacji jego osoby przez środowisko sędziowskie, nadto przez pominięcie jego kwalifikacji, umiejętności i doświadczenia oraz sprzeczność zaprezentowanego przez Radę stanowiska z wyrażonym przez nią w dniu 9 kwietnia 2013 r. stanowiskiem, że sędzia może podejmować inne zajęcia (oprócz dydaktycznych), jeżeli nie przeszkadza to w pełnieniu obowiązków sędziego i nie osłabia zaufania do jego bezstronności lub nie przyniesie ujemy w godności urzędu sędziego, a także nie spowoduje sprzeciwu ze strony właściwego prezesa; 2) art. 86 § 1 i 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych, gdyż będąc sędzią nigdy nie sprawował funkcji etatowego członka samorządowego kolegium odwoławczego, zaś funkcję pozaetatowego członka takiego kolegium wykonywał za zgodą prezesa właściwego sądu okręgowego, o której stanowi art. 86 § 4 tej ustawy; 3) art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 79, poz. 858 ze zm.), z którego wynika, że z zatrudnieniem na stanowisku sędziego nie można łączyć jedynie etatowego członkostwa w kolegium; 4) art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, przez zastosowanie pozaustawowej przesłanki uzasadniającej powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu administracyjnego, jaką jest uzyskanie akceptacji środowiska sędziowskiego; 5) art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy, przez dokonanie rozpatrzenia i oceny

jego kandydatury bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności, całej dokumentacji konkursowej, na podstawie błędnego i nieuprawnionego stanowiska zespołu członków Rady; 6) art. 29 ust. 1 ustawy, przez nieuwzględnienie wniosku w przedmiocie umożliwienia uczestnictwa w posiedzeniu Rady, co pozwoliłoby wyjaśnić charakter uczestniczenia w pracach samorządowego kolegium odwoławczego oraz powody wykonywania funkcji jego pozaetatowego członka; 7) art. 33 ust. 1 ustawy, przez podjęcie zaskarżonej uchwały bez uwzględnienia całej zgromadzonej dokumentacji, sprzecznie z prawem, w sposób dowolny oraz bez pełnej i rzetelnej oceny jego kwalifikacji, w szczególności przez przyjęcie, że dopuścił się nagannego moralnie postępowania, co miało wpływ na ocenę nieskazitelności charakteru, mimo wyrażenia przez prezesa właściwego sądu zgody na wykonywanie dodatkowego zajęcia; pominięcie wyróżniania się doświadczeniem orzeczniczym w zakresie administracji; sformułowanie stanowiska co do pozycji ustrojowej pozaetatowego członka samorządowego kolegium odwoławczego sprzecznie z art. 3a oraz art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych; nieuwzględnienie rzeczowej odmienności spraw rozpoznawanych przez niego w sądzie oraz w kolegium odwoławczym; niedokonanie samodzielnej oceny jego kandydatury, ale oparcie się przez Radę na wcześniejszych powierzchownych i nierzetelnych ustaleniach zespołu jej członków; uczestniczenie w głosowaniu jedynie przez 17 członków Rady, mimo że w jej posiedzeniu w dniu 13 lutego 2014 r. uczestniczyły 23 osoby; 8) art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy, przez faktyczne nieuwzględnienie jego kwalifikacji jako kandydata na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, tj. przedłożonych opinii, doświadczenia zdobytego podczas wykonywania zawodu radcy prawnego oraz innych dokumentów dołączonych do karty zgłoszenia; 9) art. 42 ust. 1 ustawy, przez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej uchwały w zakresie: stwierdzenia, że uzyskał pozytywną ocenę kwalifikacyjną, podczas gdy ocena ta jest wyróżniającą; nieodniesienia się do uchwały z dnia 5 grudnia 2012 r., nr [...] /2012, w którym nie podniesiono naruszenia zakazu wynikającego z art. 86 § 1 i 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych, a jedynie wskazano na nieuzyskanie poparcia środowiska sędziowskiego; bezpodstawnego przyjęcia, że brak akceptacji środowiska sędziowskiego wynika z naruszenia zakazu z art. 86 § 1 i 2 Prawa o ustroju sądów

powszechnych, w sytuacji gdy takiego zarzutu nie postawiło mu ani środowisko sędziowskie, ani Rada w postępowaniu zakończonym uchwałą nr [...] /2012, zaś Rada w innych postępowaniach konkursowych uznała, że brak poparcia środowiska sędziowskiego nie jest kryterium wiodącym.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie uchwały w części dotyczącej jego osoby i przekazanie w tym zakresie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 60 Konstytucji RP, obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Z kolei art. 32 ust. 1 ustawy zasadniczej statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równego traktowania wszystkich przez władze publiczne. W myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich oraz - będące wynikiem realizacji tego zadania - podjęcie uchwały w przedmiocie przedstawienia lub nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie sędziego. Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwały Rady w powyższym zakresie obejmuje - zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy - wyłącznie badanie, czy nie pozostaje ona w sprzeczności z prawem. Przepis art. 33 ustawy zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone (ust. 1) oraz uprawnia ją do żądania osobistego stawienia uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy (ust. 2). Wreszcie art. 35 ust. 2 zawiera (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady) katalog kryteriów uwzględnianych w ocenie kandydatów, wskazując w szczególności na ocenę ich kwalifikacji, a ponadto doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty

dołączone do karty zgłoszenia, a także opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Na tle przytoczonych przepisów w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że nie posiada on kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na stanowisko sędziego. Przedmiotem sprawowanej przez niego kontroli jest formalny aspekt dostępu do służby, związany z przestrzeganiem zastosowanych przesłanek i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed Radą, gdyż mogłoby to oznaczać naruszenie jej konstytucyjnych uprawnień i kompetencji wynikających z art. 179 Konstytucji i art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy. Nie można przy tym tracić z pola widzenia celu postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa, jakim jest wyłonienie kandydatów spełniających nie tylko wymagania wstępne (tu: wynikające z art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych), ale posiadających najlepsze oceny w zakresie kwalifikacji zawodowych i moralnych oraz predyspozycji do pełnienia urzędu na określonych stanowiskach sędziowskich. W konsekwencji ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na te stanowiska w danej procedurze konkursowej pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, rażąco przekraczają granice uznania przysługującego Radzie lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny. O przeprowadzeniu przez Radę prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania przyjętych kryteriów, co wynika z obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (por. np. wyroki z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, niepublikowany oraz z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, LEX nr 1402637 i powołane w nich orzecznictwo). Zasadniczym kryterium oceny kandydata są jego kwalifikacje zawodowe, z uwzględnieniem równie istotnych predyspozycji osobowych oraz przestrzegania zasad etyki wykonywanego zawodu (art. 35 ust. 2 ustawy w związku z art. 57a-57i Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 29 Prawa o ustroju sądów administracyjnych). Główną podstawą wartościowania w zakresie kwalifikacji zawodowych jest opinia sędziego

wizytatora oraz doświadczenie zawodowe, wynikające ze stażu pracy i rodzaju wykonywanych czynności. Z tego punktu widzenia ważnym źródłem informacji o kandydacie jest także poparcie środowiska sędziowskiego, z którego Rada może wnioskować o kwalifikacjach kandydata oraz środowiskowej akceptacji z uwagi na jego cechy osobowościowe (por. wyrok z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP 2013 nr 15-16, poz. 194).

Podsumowując należy stwierdzić, że ocena przydatności kandydata do objęcia urzędu sędziego danego sądu należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, to Sąd Najwyższy jedynie sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania. Wymaganie wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w rozumieniu art. 33 ust. 1 ustawy należy rozumieć jako obowiązek uwzględnienia przez Radę całości zgromadzonej dokumentacji i dokonania kompleksowej oceny kandydata, a nie konieczność szczegółowego odnoszenia się do każdego z przyjętych kryteriów i udostępnionych dokumentów, tym bardziej, że Rada - jako organ kolegialny - wyraża swoje stanowisko w procedurze głosowania, bez obowiązku przedstawiania motywów, jakimi kierowali się przy oddawaniu głosów jej poszczególni członkowie. Z kolei Sąd Najwyższy, rozpoznając odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi jej podstawę (art. 398¹³ § 2 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy). Ponieważ odpowiedź na odwołanie nie stanowi uzupełnienia uzasadnienia uchwały, przeto podnoszone w niej okoliczności, niewynikające z treści motywów uchwały, nie mogą stanowić punktu odniesienia rozważań Sądu Najwyższego, podobnie jak zarzuty zawarte w odwołaniu od uchwały, pozostające poza jej podstawą faktyczną.

Przechodząc do oceny zasadności podniesionych zarzutów należy stwierdzić, że po pierwsze, w sprawie nie doszło do naruszenia art. 60 i art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji RP w sposób wskazany przez skarżącego, gdyż Krajowa Rada Sądownictwa uprawniona jest do doboru kryteriów oceny kandydatów w danej procedurze nominacyjnej i ustalania hierarchii ważności tych kryteriów z punktu widzenia potrzeb danego przypadku oraz zobowiązana jest do uwzględniania w ocenie kwalifikacji kandydata jego cech osobowych i

przestrzegania zasad etyki zawodowej. Stosując się do wskazań Sądu Najwyższego zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Rada dokonała ponownej oceny kandydatury skarżącego według przyjętych kryteriów, jasno wynikających z motywów zaskarżonej uchwały i obejmujących w pierwszym rzędzie kwalifikacje i predyspozycje do sprawowania urzędu sędziego i uznała, że łączenie przez skarżącego w okresie od 1 marca 2000 r. do 30 czerwca 2004 r. funkcji sędziego z funkcją członka samorządowego kolegium odwoławczego osłabia w znaczący sposób zaufanie do bezstronności i niezależności sędziego mimo posiadania przez niego zgody prezesa właściwego sądu na wykonywanie takiego zajęcia oraz budzi wątpliwości natury etycznej w kontekście art. 6 § 1 pkt 2 Prawa o ustroju sądów administracyjnych (wpływa negatywnie na ocenę nieskazitelnosci charakteru kandydata), a skarżący nie twierdzi, aby było to pozaustawowe lub zakazane wymaganie stawiane kandydatom do objęcia urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Po drugie, wbrew stanowisku skarżącego, rozważana kwestia nie podlega ocenie w aspekcie art. 9 ust. 2 w związku z art. 4 ust. 3 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych, regulującego zagadnienie niezawisłości etatowych członków kolegium, ale art. 86 § 1 i 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych, gdyż to te przepisy ustanawiają zakaz podejmowania przez sędziego dodatkowego zatrudnienia (z wyjątkiem zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym) oraz innego zajęcia lub sposobu zarobkowania. O ile zakaz z art. 86 § 1 jest bezwzględny i nie uchyla go zgoda prezesa właściwego sądu lub innego organu i w tym kontekście pozostaje w związku z art. 9 ust. 2 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych, to zakaz określony w art. 86 § 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych ma charakter względny w tym sensie, że właściwy organ może nie sprzeciwić się podjęciu przez sędziego innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, jeżeli oceni, że nie przeszkadza ono w pełnieniu obowiązków sędziego, nie osłabia zaufania do jego bezstronności oraz nie przynosi ujmy godności urzędu sędziego. W takim wypadku podjęcie lub kontynuacja innego zajęcia lub sposobu zarobkowania nie może narazić sędziego na zarzut przewinienia dyscyplinarnego, nie oznacza to jednak niemożności oceny przez Radę, że wykonywanie przez sędziego takiego zajęcia w istocie mogło osłabić

zaufanie do jego bezstronności i niezależności oraz budzić wątpliwości natury etycznej, wpływające negatywnie na ocenę jego nieskazitelnego charakteru jako kandydata na stanowisko sędziego. Skarżący ocenę tę podważa odwołaniem się do art. 3a i art. 21 ust. 1 i 2 ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych i twierdzeniem, że Prezes Rady Ministrów sprawuje nad działalnością kolegiów jedynie nadzór administracyjny, zaś członkowie kolegium przy orzekaniu związani są wyłącznie przepisami powszechnie obowiązującego prawa. Uszło jednak uwadze skarżącego, że z art. 21 ust. 1 i 2 powołanej ustawy wynika tylko tyle, iż członkowie składów orzekających kolegium odwoławczego - w przeciwieństwie do sędziów (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP) - są związani wszystkimi, nie tylko zawartymi w ustawach, przepisami oraz że celem sprawowanej przez sąd administracyjny kontroli orzecznictwa kolegiów jest zagwarantowanie realizacji prawa obywatela do drogi sądowej (art. 45 i art. 184 ustawy zasadniczej). Skarżący pomija również, że art. 3a został dodany do ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych dopiero z dniem 11 marca 2005 r. Odwoływanie się zatem przez skarżącego w tym zakresie do rzekomych podobieństw mających wynikać z przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych jest chybione, gdyż ustawa ta w okresie obejmującym jego pozaetatowe członkostwo w samorządowym kolegium odwoławczym jednoznacznie oddzielała sprawowany przez Ministra Sprawiedliwości zwierzchni nadzór administracyjny nad działalnością sądów (art. 9) od nadzoru orzeczniczego sprawowanego przez Sąd Najwyższy (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP i art. 7 Prawa o ustroju sądów powszechnych).

Po trzecie, bezzasadnie skarżący wywodzi, że Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała pozaustawowe kryterium w postaci akceptacji środowiska sędziowskiego, w sytuacji gdy jej uzyskanie nie jest wymagane przez ustawę ani inne przepisy prawa. Wymagania stawiane kandydatom w art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych wyznaczają minimum standardów dla osób ubiegających się o stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, natomiast kryteria oceny kandydata do pełnienia urzędu sędziego zawiera art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, który - aczkolwiek adresowany wprost do zespołu członków Rady - znajduje również zastosowanie w postępowaniu przed Radą (por. wyroki z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12, OSNP

2013 nr 15-16, poz. 194; z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/12, LEX nr 1402637 oraz z dnia 24 stycznia 2014 r., III KRS 242/13, LEX nr 1438727). Niewątpliwie treść art. 35 ust. 2 ustawy wskazuje, że wybierając kandydata do urzędu sędziego Rada powinna jako podstawowe kryterium przyjmować jego kwalifikacje zawodowe z uwzględnieniem predyspozycji osobowościowych oraz przestrzegania zasad etyki wykonywanego zawodu. Mniej istotne z punktu widzenia tego przepisu kryterium poparcia środowiska sędziowskiego jest co prawda częściowo miernikiem oceny kwalifikacji zawodowych, ale przede wszystkim akceptacji środowiska, w którym kandydat miałby wykonywać obowiązki, również ze względu na posiadane przez niego przymioty i cechy osobowe (por. w tym zakresie powołany wyżej wyrok z dnia 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12 oraz wyrok z dnia 22 maja 2012 r., III KRS 13/12, niepublikowany). Istotność tej akceptacji dla prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości i sprawnego funkcjonowania sądu potwierdził ustawodawca czyniąc z poparcia środowiska zawodowego jedno z kryteriów wyboru kandydata. Zasadnicze znaczenie kryterium oceny kwalifikacji kandydata dla przedstawienia lub odmowy przedstawienia jego kandydatury z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego oznacza z jednej strony, że wynik poparcia środowiska sędziowskiego nie może przeważać dokonanej w danym postępowaniu konkursowym oceny Rady co do niewystarczająco wysokich kwalifikacji zawodowych i etycznych kandydata do objęcia tego urzędu, a z drugiej - że nawet „zerowe” poparcie środowiska sędziowskiego nie wiąże Rady i nie przesądza o odmowie przedstawienia kandydata, którego kwalifikacje zostały przez nią wysoko ocenione w prawidłowo przeprowadzonej procedurze nominacyjnej. W tym właśnie kontekście należy odczytywać motywy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, zobowiązujące Radę do dokonania ponownej oceny kandydatury skarżącego i szczegółowego przedstawienia w uzasadnieniu uchwały okoliczności przesądzających o jego negatywnej ocenie. Bez oceny szeroko pojętych kwalifikacji nie da się bowiem wykluczyć, że brak poparcia środowiska zawodowego „może być wynikiem nie tyle ‘odrzućenia’ kandydatury, ale zdecydowanego poparcia dla innej osoby kandydującej na to samo stanowisko”, ze względów innych niż merytoryczne.

Po czwarte, art. 29 ust. 1 ustawy stanowi jedynie o obowiązku poinformowania kandydata o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa. Co prawda w uzasadnionych przypadkach Rada lub zespół jej członków może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania, jednakże kwestię tę reguluje art. 33 ust. 2 ustawy oraz § 17 ust. 3 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. Nr 72, poz. 712), których obrazy skarżący nie zarzuca.

Po piąte, nie jest trafny, podnoszony w kontekście art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 ustawy, zarzut skarżącego, że Rada dokonała rozpatrzenia i oceny jego kandydatury wyłącznie na podstawie stanowiska zespołu jej członków, bez wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, z pominięciem całości zgromadzonej dokumentacji i wynikających z niej wyróżniających kwalifikacji zawodowych skarżącego. W pierwszym rzędzie należy stwierdzić, że stanowisko zespołu wraz z uzasadnieniem (art. 34 ust. 1 i 3 ustawy) Rada wykorzystuje na swoim posiedzeniu, wykonując swą kompetencję (art. 3 ust. 1) i opierając się w rozstrzygnięciu sprawy na jej wszechstronnym rozważeniu, „na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania, jeżeli zostały złożone” (art. 33 ust. 1). Stanowisko zespołu nie jest dla Rady wiążące, jednak w razie jego uwzględnienia wystarczy, gdy Rada da temu wyraz w uzasadnieniu uchwały, dzieląc wnioski i argumentację zespołu. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, że Rada wzięła pod uwagę całość udostępnionej jej dokumentacji, podkreślając poziom wiedzy skarżącego w dziedzinie prawa administracyjnego, umiejętność jego stosowania oraz doświadczenie zawodowe. Jednakże po wszechstronnym rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy Rada uznała, że wątpliwości natury etycznej związane z łączeniem przez skarżącego urzędu sędziego z pełnieniem obowiązków orzeczniczych w samorządowym kolegium odwoławczym osłabiają zaufanie do jego bezstronności i niezależności oraz negatywnie wpływają na ocenę jego nieskazitelnego charakteru, co przy uwzględnieniu braku akceptacji środowiska zawodowego, w którym skarżący miałby wykonywać obowiązki, przesądza o nieprzedstawieniu jego kandydatury z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu

sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. W konsekwencji należy stwierdzić, że wykonując kompetencję rozpatrzenia i oceny kandydatury skarżącego (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy) oraz obowiązek wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy w zakresie wynikającym ze wskazań Sądu Najwyższego (art. 33 ust. 1) i na podstawie kryteriów uznanych za najistotniejsze w niniejszym postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2), Rada dokonała - w procedurze głosowania - jednoznacznie niekorzystnej dla skarżącego oceny jego kandydatury (skarżący nie otrzymał ani jednego głosu poparcia), bez przekroczenia granic przysługującego jej swobodnego uznania. Oceny tej nie może podważyć przeciwstawienie jej przez skarżącego własnej oceny, opartej na tym samym materiale, jednakże przy odmiennych wnioskach z niego wyprowadzonych, gdyż ta należy do wyłącznej kompetencji Rady. Skarżący nie wskazuje również, jakie znaczenie dla wyniku głosowania miałyby mieć wzięcie udziału w tej części posiedzenia Rady przez 23 członków, skoro nie mogłoby to mieć żadnego wpływu na uzyskanie przez niego wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Po szóste, art. 42 ust. 1 ustawy stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, jednakże nie określa wymaganej treści tego uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że celem uzasadnienia uchwały w indywidualnej sprawie jest przedstawienie przesłanek, którymi kierowała się Rada podejmując rozstrzygnięcie zawarte w uchwale i wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (art. 33 ust. 1 ustawy). Podkreśla się, że dokładne umotywowanie uchwały odnosi się do kandydatur wybranych oraz przypadków nieuznania żadnej kandydatury za odpowiednią na stanowisko sędziego lub gdy wybór dotyczy osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego niż kandydat wybrany przez Radę (por. wyrok z dnia 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13, niepublikowany i orzeczenia w nim powołane). Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia te wymagania, a oceny tej nie podważa podnoszone przez skarżącego pominięcie w nim uzyskania przez niego wyróżniającej a nie tylko pozytywnej oceny kwalifikacyjnej, motywów uchwały uchylonej wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, przyczyn braku poparcia środowiska sędziowskiego oraz nieuznania przez Radę za wiodące wyników tego

poparcia w innych postępowaniach konkursowych. Okoliczności te nie są bowiem istotne z punktu widzenia kryteriów, które - w ocenie Rady - miały decydujące i przesądzające znaczenie dla podjęcia uchwały o nieprzedstawieniu w niniejszym postępowaniu konkursowym kandydatury skarżącego z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S.

Z powyższych względów odwołanie - wobec niewykazania sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem - podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.